

Iulia Cubleșan

**INELUL DOMNIȚEI
CATRINA**

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1, București,
cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din România (CNCS)

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-413-3

Editor: Valentin Ajder

Iulia Cubleşan

INELUL DOMNIȚEI
CATRINA

roman

E I K O N

BUCUREȘTI, 2016

Fiului meu Victor

Iată, iubii mei, că viața asta mai trecătoare decât iarba câmpului e gata de a părăsi oasele mele bătrâne și sufletu-mi pregătit e să-și ia zborul spre tărâmul veșniciei, ci încă aș vrea, cât gândul mi-e nevălurit și limpede amintirea, să vă încredințez taina pe care am îngropat-o în adâncul inimii. Căci vouă, dragii mei nepoți, vă las moștenire inelul de pe deget și să știți că nu-i lucru de nimic, ci-i mai de preț decât o comoară. Acesta-i inel vrăjitoresc și-a fost al stăpânei mele, domnița Catrina. Iară felul în care l-a dobândit și felul în care s-a slujit de el la ceas de mare restriște încă e lucru de mirare și vrednic de luare aminte.

Acum, când soarele-i a scăpăta, iar seara învăluie cu blândețe firea, se arată tocmai timpul potrivit pentru o poveste cum n-a mai fost alta, depănată în anii depărtați ai tinereții mele. Voi știți că eram un băiat nevârstnic când în satul părinților mei au năvălit turcii. Fiind vremea secerișului toți ieșiseră la câmp, numai eu și niște copii ai megieșilor rămăsesem la paza caselor. Bașbuzuci turbați, de ziceai că sunt niște fiare ale pădurilor, și mai mânioși că nu găsiseră mare lucru de prădat, ne-au răpit pentru a ne duce la Țarigrad să ne facă ieniceri în slujba sultanului.

Ochii mei spăimântați au privit atunci pentru ultima oară casa părintească arzând în vâlvora flăcărilor. De folos nu erau nici plânsul, nici țipetele, nici rugămintile, pentru că palme grele ne astupau repede gura. Nici chip de fugit nu era în timpul popasurilor, fiind noi copiii legați cu

frânghii. Dar eu n-am vrut să mă împac cu soarta ce mi se pregătea. Gândul îmi stătea nesmintit la un prilej bun pentru a scăpa de sub pază. Până la Giurgiu, în tropotul cailor, am frământat în minte multe planuri, dar ce putea face un băiat necopt împotriva celor mai cruzi și fără de lege dintre soldații împăratului?! La Giurgiu am fost îngrămădiți în caice pentru a trece Dunărea. Atunci s-a arătat la față și norocul îngăduit de Dumnezeu celor năpăstuiți, care au însă destulă credință și tărie.

Stătea în dreptul meu un spaimalău dintr-aceia urâți ca noaptea, cu ochi fioroși și mustăți împungătoare, care, învârtind în mâini un iatagan, striga mereu singurele cuvinte rumânești cunoscute de el: "Taceți, pezevenghi copil, tai pe voi capul!". Atunci mi-am spus în sinea mea: „Decât rob turcit, mai bine mort” și-am sărit în apă precum auziseam în sat că au făcut unii creștini în împrejurări asemănătoare. Numai că eu știam bine să înot – pe timp de vară asta îmi era desfătarea în iazul din apropierea satului -,astfel încât, ajuns în apă, am început a da din mâini și din picioare cu mult spor, îndepărtându-mă binișor de caic. A trebuit însă prea curând să mă bag la fund, căci turcii prinseseră să tragă cu pușcile, urlând sudălmi și amenințări. Am stat sub apă un timp care mi s-a părut mai lung decât veacul. Inima bătea în mine ca un clopot și urechile îmi vâjâiau și-am simțit că-mi plesnește capul.

E adevărat ce se spune cum că în clipa morții ți se arată viața petrecută pe pământ. Așa și eu mi-am văzut cu jale lavița de acasă, de lângă cuptor, pe care îmi așternea mama piei de oaie, zicându-mi cu fală: „Acum poți să dormi aici ca un pașă cu trei tuiuri”. Ce știa ea, săraca, despre cum i se sfârșește feciorul în valurile Dunării pentru a scăpa de robie și de turcire?!. Și m-a cuprins un dor năprasnic

de părinți și de frații mai mari, măcar că aceștia îmi mai trăgeau câte una pe după cap. Mi-era dor de pisica noastră, Sultana, de câinele meu, Ursu, de prietenii de pe uliță, ba chiar și de dușmanul meu de moarte, Gogolea, un băiat prostatec și bubos, căruia îi rămăsesem dator doi pumni. Acum n-aveam să i-i mai dau niciodată înapoi. „De ce nu m-am ascuns în cuptorul de pâine, ori în fântână? Nu, din fântână a luat apă turcul. Dar de ce nu m-oi fi cățarat într-un copac? În loc de asta, am stat ca mielul la tăiere. Trebuia să iau furca din șopru și să i-o înfig turcului în fund până i s-ar fi îmbârligat mustățile și i-ar fi crăpat ochii. Așa ar fi făcut în locul meu Ștefan-vodă, viteazul vitejilor. Pe când eu mă purtasem ca un dobitoc fără minte, ca un copil de țâță, iar acum aveam să sfârșesc în chip de mât înecat. O, Doamne Dumnezeule, nu îngădui izbânda celor răi și scapă-mă din încercarea de acum, mai presus de puterile mele, iar eu îți făgăduiesc să mă port de aici înainte ca în înger; și să știi că-i iert pe toți dușmanii mei, chiar și pe Gogolea, măcar că-i un tâlhar și m-a bătut”.

De mai rămâneam mult sub apă, pieirea mea s-ar fi săvârșit neîndoielnic. Am scos capul să trag aer. Pe dată un turc ce mă zărise s-a aruncat în valuri spre a mă prinde. Poate că ar fi făcut-o, de nu era bașbuzucul cel greu de cap care apucase din nou să tragă cu pușca, izbutind nu să mă rănească pe mine, ci pe tovarășul lui de blestemății. Acela, însângerat la umăr, a făcut calea întoarsă și, urcându-se pe caic cu o gură cât șura, a tăbărât asupra bașbuzucului cu pumnii și cu picioarele. M-am prilejuit de încăierare pentru a mă îndepărta mai mult de caic. Am văzut apoi că și osmanlâii, sătui de îndărătnicia mea, se lăsaseră păgubași, socotind poate că, de voi scăpa cu viața, mă vor găsi la mal. Însă eu, nevrând să încap iar în mâinile lor, am rămas în

apă și după ce caicele ajunseseră, acolo în depărtare, de mult la uscat. Și-am stat în apă atâta vreme încât puterile mi s-au topit de tot. Atunci, cu un fel de sfârșeală și de nepăsare m-am lăsat la fund. Ci, băgai de seamă că încă-pusem într-un fel de copcie și am simțit cum se strânge o plasă de sfoară în jurul meu. Era un năvod mare de prins pește. Și-am simțit cum sunt tras cu opinteli în sus, într-o luntre și, ajuns acolo n-am mai simțit nimic, căci mi-am pierdut simțirea.

Când iarăși am deschis ochii, eram pe pământ, dincolo de mal, într-o îngrăditură de căruțe, iar niște oameni tare ciudat îmbrăcați se uitau la mine, bolborosind ceva de neînțeles. În clipa aceea m-am hotărât a mă arăta ca unul care, chiar dacă are limbă și crieri, nici nu știe la ce i-ar folosi acestea. Mut am fost și nebun m-am purtat, precum văzusem eu pe prostul satului făcând. Doi dintre oameni m-au dus călare până la târgul cel mai apropiat, unde-și ducea veacul un agă burduhos, somnoros și nădușit, căruia i-au povestit, cu belșug de brațe ridicate la cer, cum m-au pescuit ei pe mine în apa Dunării, din mila lui Allah și spre norocul lor. Iar aga a tot încercat să mă tragă de limbă fără să izbândească până ce i s-a făcut lehamite de toată această trudă, și, sporovăind ceva pe turcește, a dat un zapis precum că un băiat în vârstă de vreo doisprezece ani, cu mințile rătăcite, a fost scos din Dunăre de către pehlivanii aflați sub oblăduirea pașei din Silistra și a fost lăsat în seama acestora să-i slujească până se va afla al cui copil este. Și mi-au pus numele de Mahmud. Iar că pescuirea mea fusese spre norocul pehlivanilor s-a vădit chiar în ziua aceea, când au prins mulțime de pește pe care l-au prăjit la foc mic între căruțele lor.